

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.064/2022/8.

A felperes:

a személyesen eljáró felperes neve (címe)

Az alperes:

a személyesen eljáró alperes neve (címe)

A per tárgya:

Igazgatói kinevezés érvénytelenségének megállapítása

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Kecskeméti Törvényszék 3.M.70.050/2022/14.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

A felperes 3.M.70.050/2022/15.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy 48 000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A tényállás

[1] A felperes a (szakképzési centrum 1 neve) részeként működő (technikum 1 neve) Technikumba pályázatot nyújtott be oktatói állásra a 2021/2022. tanévre. Ennek eredményeként az oktatási intézmény akkori igazgatójával, (korábbi igazgató neve)-vel megállapodott a magyar szakos tanárként történő foglalkoztatásában, mivel azt a főigazgató is jóváhagyta.

[2] A felperes a fennálló közalkalmazotti jogviszonyáról – a jövőbeni foglalkoztatására tekintettel – 2021. június 28. napján lemondott, a 60 napos lemondási idő elteltével a jogviszonya 2021. augusztus 28. napjával szűnt meg.

[3] A felperes 2021. július 5. napján az esti órákban a (közösségi média neve) oldalon jó néhány csoportban egy cikket tett közzé: „Hátrányos megkülönböztetés a (oktatási intézmény neve)-ben, avagy a FIDESZ oltalmában mindent lehet?” címmel.

[4] Ezt követően 2021. július 6. napján 12 óra 31 perckor az alperes – aki 2021. július 1. napjától lett a (technikum 1 neve) Technikum igazgatója – értesítette a felperest arról, hogy nem tudja az oktatási intézményben alkalmazni.

[5] A felperes peres eljárást kezdeményezett a (szakképzési centrum 1 neve) ellen, amelyet a Kecskeméti Törvényszék a 2022. június 30. napján kelt és 2022. szeptember 6. napján jogerőre emelkedett 3.M.70.149/2021/36. számú ítéletével munkaszerződés megíúsításából származó kártérítés megfizetésére kötelezett.

A felperes keresete és az alperes védekezése

[6] A felperes módosított keresetében az alperes igazgatói kinevezése érvénytelenségének megállapítását és annak jogkövetkezményeként a kinevezés megszüntetését kérte. Előadta, az alperes igazgatóvá történő kinevezése jogszerűtlen volt, mivel a szakképzésről szóló 2019. évi LXXX. törvény 127. § (1) bekezdés b) pontjában előírtakkal szemben korábban oktatási intézményben, iskolában igazgatói tisztséget nem töltött be, és nem vett részt az intézményvezetői szakképzettséget vagy tanügyigazgatási és pedagógiai ismereteket nyújtó képzésben. Álláspontja szerint a kinevezés érvénytelenségére való hivatkozáshoz az érdekeltsége fennáll, mivel amennyiben nem az alperes az igazgatója a

(technikum 1 neve) Technikumnak, akkor az intézmény alkalmazásába került volna. Kiemelte, a véleményének megfogalmazása miatt nem alkalmazta az alperes.

[7] Az alperes ellenkérelmében elsődlegesen az eljárás megszüntetését kérte. Érvelése szerint az igazgatói kinevezési eljárás közigazgatási eljárás, így a kinevezés vitatása a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (Kp.) 4. § (1) bekezdése értelmében közigazgatási jogvitának minősül. Ezért a Kp. 18. §-a alapján a pert nem vele szemben kell megindítani, és keresetindítási joga a Kp. 17. §-ára figyelemmel a felperesnek nincs. Utalta arra, a keresetlevél nem felel meg a Kp. 37. §-ában foglaltaknak, és a felperes a Kp. 39. § (1) bekezdése szerinti keresetindítási határidőt is elmulasztotta.

[8] Érdemi védekezése a kereset elutasítására irányult. Állította, a pályázata megfelelt a pályázati kiírásban foglalt feltételeknek, továbbá a szükséges okiratokat és nyilatkozatokat is csatolta.

Az elsőfokú ítélet

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet és az alperes eljárás megszüntetésére irányuló kérelmét elutasította. Megállapította, a le nem rótt 10 000 forint eljárási illetéket az állam viseli. Határozatának indokolása szerint az alperes az oktatói feladatait a (szakképzési centrum 1 neve) (technikum 1 neve) Technikumban munkaviszonyban látja el, az igazgatói megbízatása pedig ebből a munkaviszonyból ered. Ezért az igazgatói kinevezésének érvénytelensége és a jogkövetkezményének alkalmazása iránti igény az alperes munkaviszonyával összefüggő olyan igény, amely munkaügyi pernek minősül, tehát a jogvita nem tartozik a Kp. hatálya alá. Emiatt megalapozatlannak találta az alperes eljárás megszüntetése iránti kérelmét.

[10] Az ügy érdemét érintően azt vizsgálta, hogy a felperes az érvényesített igény kapcsán keresetösségi joggal rendelkezik-e. Rámutatott, a semmisségi okra a Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 27. § (3) bekezdése alapján az érdekelt hivatkozhat, amely személynek azt kell tekinteni, akinek jogát vagy kötelezettségét az adott semmisségi ok érinti. Megállapította, a felperes a (szakképzési centrum 2 neve) részeként működő (technikum 2 neve) és Szakképző Iskolában áll alkalmazásában tanárként, így az alperessel semmilyen jogviszonyban, kapcsolatban nincsen. Az alperes igazgatói megbízásának az érvénytelenség okán való esetleges megszűnése sem érintené a felperes jogát, mivel e döntés nyomán sem kerülne jogviszonyba a (szakképzési centrum 1 neve)mal, figyelemmel arra is, hogy más szakképző intézmény alkalmazásában áll.

[11] A felperesnek az alperes hátrányos megkülönböztetést megvalósító magatartására történő hivatkozásával kapcsolatban kifejtette, hogy emiatt sem perelheti az alperest személyében, ugyanis igazgatói minőségében járt el, így ekként tett nyilatkozatai nem saját személyét, hanem a (technikum 1 neve) Technikumot, illetve adott esetben a (szakképzési centrum 1 neve)ot jogosítják vagy kötelezik. A munkaviszony meghiúsulása miatt indított perben pedig már jogerős ítélet megállapította a rendeltetésellenes joggyakorlást és jogkövetkezményt alkalmazott a szakképzési intézménnyel szemben. Kitért továbbá arra, nincs olyan anyagi jogi rendelkezés, amely a felperes számára alanyi jogot biztosítana az

alperessel szembeni perindításra. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperesnek nincs keresetösségi joga.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[12] Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen annak a keresete szerinti megváltoztatását, másodlagosan hatályon kívül helyezését kérte. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett a hiánypótlás elrendelésével, és azzal, hogy a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 176. § (1) bekezdés e) és g) pontja alapján nem utasította vissza a keresetlevelet a perbeli jogképessége hiányában. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 226. § (1) bekezdésében foglaltakkal ellentétben sem a keresetlevél benyújtásától, sem a keresetlevél alperessel való közlésétől számított négy hónapon belül nem tűzte ki a tárgyalást. Megítélése szerint erre azért került sor, hogy a kártérítési per időközbeni befejeződésére tekintettel ne legyen perlési jogosultsága az alperessel szemben. Álláspontja szerint azonban a perlési jogosultsága a kártérítési per befejezése miatt nem szűnt meg, mivel a jelen peres eljárás alapját képező keresetlevelet a kártérítési per folyamatban léte alatt terjesztette elő. Sérelmesnek tartotta az elsőfokú bíróságnak azon megállapítását, miszerint a másik munkahelye miatt nem lenne oktató a (technikum 1 neve) Technikumban akkor sem, ha az alperes ott már nem lenne igazgató. Vitatta, hogy az alperes nem a saját nevében járt el akkor, amikor alkalmazta, mivel a (szakképzési centrum 1 neve) főigazgatója azt mondta el a kártérítési perben tanúvallomásában, hogy az ő tudta nélkül utasította el az alperes a felvételét.

[13] Az alperes fellebbezési kérelmet nem terjesztett elő.

Az ítéltábla döntésének indokai

[14] A fellebbezés alaptalan.

[15] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés 371. § (1) bekezdésében megjelölt tartalmi követelményei körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik.

[16] Ennek megfelelően a felülbírálat keretében – figyelemmel a fellebbezés indokaira – az ítéltábla vizsgálta egyrészt a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti jogkörben eljárva, hogy sértett-e eljárási szabályt az elsőfokú bíróság a keresetlevél visszautasításának mellőzésével, valamint a hiánypótlás elrendelése és a tárgyalás kitűzése kapcsán, másrészt a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti jogkörében azt, hogy helyesen jutott-e az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felperes nem rendelkezik keresetösségi joggal a perben érvényesített igény vonatkozásában.

[17] Elsőként az ítéltábla a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati jogkörében eljárva vizsgálta, vétett-e eljárási szabálysértést az elsőfokú bíróság a perlési jogosultság hiányában a keresetlevél visszautasításának mellőzésével, és ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének, továbbá az eljárás megszüntetésének (Pp. 379. §) feltételei fennálltak-e.

[18] A Pp. 33. §-a határozza meg, hogy mely személy rendelkezik perbeli jogképességgel, azaz a perben ki lehet fél. A perbeli jogképesség az a képesség, amely lehetővé teszi, hogy az eljárás alanya perbeli jogok és kötelezettségek alanya legyen, azaz azt, hogy a részvételével létrejörjenek a megfelelő eljárásjogi jogviszonyok. E jogszabályi rendelkezés értelmében a perben fél az lehet, akit a polgári jog szabályai szerint jogok illethetnek és kötelezettségek terhelhetnek. Az embernek a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:1. § (1) bekezdése értelmében jogai és kötelezettségei lehetnek, azaz jogképes, amelynek kezdete – az élve születés feltételével – a fogamzás időpontja [Ptk. 2:2. § (1) bekezdés], és a halállal szűnik meg [Ptk. 2:4. §]. Ezért az ember a polgári jog szerinti jogképességének időtartamában a polgári perben is jogképes. A perbeli jogképesség azonban nem azonos a perindítási jogosultsággal, azaz a keresetőségi joggal (perbeli legitimáció). A perbeli jogképesség hiánya a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasításához, illetve az eljárás későbbi szakaszában a per megszüntetéséhez vezet [Pp. 176. § (1) bekezdés e) pont; 240. § (1) bekezdés a) pont].

[19] Ettől eltérően a keresetőségi jog a fél és a per tárgya közötti anyagi jogi kapcsolatra vonatkozik, vagyis arra, a felperest megilleti-e, és éppen a felperest illeti-e meg a keresettel érvényesített jog az alperessel szemben. A perbeli legitimáció főszabályként anyagi jogi kérdés, hiánya ebben az esetben a kereset érdemi elutasításához vezet. A perbeli legitimáció kivételesen eljárásjogi kérdés is lehet akkor, ha a pert csak jogszabályban erre feljogosított személy indíthatja meg, vagy csak meghatározott személyekkel szemben indítható. Ez utóbbi esetben, de csak akkor, az aktív legitimáció hiánya a Pp. 176. § (1) bekezdés g) pontja, vagy 240. § (1) bekezdés a) pontja szerinti jogkövetkezményeket vonja maga után. (hasonlóan: Kúria Pfv.I.21.212/2019/9. szám). Ezen esetek közé tehát azok tartoznak, amikor az anyagi vagy eljárási jogszabály egyértelműen meghatározza azt a személyt, aki az adott perben felperes vagy alperes lehet. A Pp. 176. § (1) bekezdés g) pontjának alkalmazási körén kívül esnek így azok a jogszabályok, amelyek anélkül, hogy az aktív perbeli legitimációval rendelkező személyek körére vonatkozóan kifejezett és konkrét rendelkezéseket tartalmaznának, valamely anyagi jogi jogviszonyra, annak alanyaira, az abból eredő jogokra és kötelezettségekre nézve tartalmaznak rendelkezést.

[20] A felperes keresetőségi joga fennállásának a megítélésében az Mt. 27. § (3) bekezdéséből kell kiindulni. E jogszabályi rendelkezés értelmében a semmisségre az érdekelt határidő nélkül hivatkozhat. Ez az anyagi jogszabály azonban nem azt határozza meg, hogy az ilyen igényt perben konkrétan mely személy érvényesítheti. Következésképpen az, hogy a semmisségen alapuló igényt mely személy érvényesíthet, anyagi jogi kérdés, amely hiánya a kereset elutasításához vezet. Ezért amennyiben a jogképes felperes érdekeltsége nem állapítható meg, a Pp. 176. § (1) bekezdés e) és g) pontjában szabályozott visszautasítási ok nem alkalmazható, így a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja és 379. §-a alapján az eljárás megszüntetésének nem volt helye.

[21] Az ítéltábla a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati jogkörében vizsgálta a továbbiakban a felperesnek a hiánypótlással és a tárgyalás kitűzésével kapcsolatos eljárási szabálysértésekre való hivatkozásait.

[22] A Pp. 176. § (2) bekezdés e) pontjából következően amennyiben a keresetlevél nem tartalmazza a 170. §-ban, illetve törvényben előírt egyéb kötelező tartalmi elemeket, alaki kellékeket, illetve a felperes nem csatolta a keresetlevélhez a 171. §-ban, illetve törvényben előírt egyéb kötelező mellékleteket, a bíróság hiánypótlásra hívja fel a felpereset. A Pp. 176. § (5) bekezdésére figyelemmel a hiánypótlásra történő felhívás végzéssel történik, amellyel szembeni külön fellebbezési jogot a Pp. nem enged, így a Pp. 365. § (2) bekezdés b) pontja alapján a keresetlevél hiányosságainak pótlására felhívó végzéssel szemben fellebbezésnek nincs helye. Emellett a Pp. ezen végzésre indokolási kötelezettséget sem ír elő, ezért az az ítélet elleni fellebbezésben sem támadható. Fellebbezésnek kizárólag a keresetlevelet a hiánypótlás elmulasztása miatt visszautasító végzéssel szemben van helye [Pp. 177. § (1) bekezdés]. Ezért az ítélettel szembeni fellebbezés elbírálásakor nem vizsgálható, hogy volt-e helye a keresetlevelet érintően hiánypótlás elrendelésének.

[23] Az alperes fellebbezésében a tárgyalás időpontja kapcsán azt sérelmezte, hogy azt az elsőfokú bíróság nem a Pp. 226. § (1) bekezdésében foglaltak időtartamon belülre tűzte ki.

A Pp. XXXIX. fejezetének eltérő rendelkezése hiányában a jelen tárgyú munkaügyi perben is alkalmazandó Pp. 226. § (1) bekezdése értelmében a tárgyalást úgy kell kitűzni, hogy az a Pp. szerint kitűzésre okot adó perbeli cselekménytől számított legkésőbb négy hónapon belül megtartható legyen. A perfelvételre alkalmas keresetet a Pp. 179. § (1) bekezdése alapján közölni kell az alperessel, aki negyvenöt napon belül terjesztheti elő írásbeli ellenkérelmét. Ennek hiányában a bíróság – a jelen perben nem irányadó kivételektől eltekintve – a Pp. 181. § (1) bekezdése szerint hivatalból, tárgyaláson kívül, az alperest a vele közölt kereseti kérelemnek megfelelően bírósági meghagyással kötelezi. A keresettel szembeni írásbeli ellenkérelem előterjesztése esetében pedig a Pp. 187. §-a akként rendelkezik, hogy a bíróság az ügy körülményeitől függően meghatározza a perfelvétel módját, amely a következő lehet:

- a) a perfelvételi tárgyalás kitűzése előtt további írásbeli perfelvételt rendel el,
- b) kitűzi a perfelvételi tárgyalást, vagy
- c) a perfelvételi tárgyalás mellőzésével jár el.

Mindezek alapján a jelen munkaügyi perben a tárgyalás kitűzésére okot adó első perbeli cselekmény az írásbeli ellenkérelem előterjesztése lehet, az első tárgyalást annak időpontjától számított négy hónapon belül kellett megtartania az elsőfokú bíróságnak. Az alperes írásbeli ellenkérelme 2022. július 21. napján érkezett, amelyhez képest 2022. október 13. napján négy hónapon belül tartotta meg az elsőfokú bíróság a tárgyalást.

Nem vétett ezért az ítélet hatályon kívül helyezésére okot adó eljárási szabálysértést az elsőfokú bíróság a tárgyalás kitűzése kapcsán.

[24] Ezt követően az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkörben azt vizsgálta, helyesen jutott-e az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, miszerint a perben érvényesített igényt illetően a felperes nem rendelkezik keresetőségi joggal.

[25] A keresetőségi jog vizsgálatának kiindulópontja a Pp. 508. §-a és az Mt. 285. §-a. Az előbbi ugyanis a munkaügyi per fogalmát, az utóbbi pedig a munkajogi igény érvényesítésének lehetőségét határozza meg.

[26] A Pp. 508. § (1) bekezdése szerint munkaügyi peren

a) a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény alapján létesített,

b) a közalkalmazotti,

c) – törvényben foglalt kivételekkel – a szolgálati,

d) a közfoglalkoztatási,

e) a sporttörvény alapján kötött munkaszerződéses, f) a szakképzés során kötött szakképzési munkaszerződésből eredő,

g) a nemzeti felsőoktatási törvény szerinti hallgatói munkaszerződésből eredő,

h) a szociális szervezetekkel és foglalkoztatási szervezetekkel létesített tagi munkavégzési

jogviszonyból (a továbbiakban együtt: munkaviszony) származó pert kell érteni.

A (2) bekezdés kimondja azt is, hogy az (1) bekezdésben foglaltakon túl e fejezet alkalmazásában munkaügyi per az Mt. 285. § (1) bekezdése szerinti további munkajogi igény érvényesítésével kapcsolatos per.

[27] Az Mt. 285. § (1) bekezdése pedig akként rendelkezik, hogy a munkavállaló és a munkáltató a munkaviszonyból vagy az e törvényből származó, a szakszervezet, az üzemi tanács az e törvényből vagy kollektív szerződésből, vagy üzemi megállapodásból származó igényét bíróság előtt érvényesítheti.

[28] E jogszabályi rendelkezéseket együtt értelmezve megállapítható, hogy munkaügyi perben munkajogi igény érvényesítésére van lehetőség. Bár e törvények a munkajogi igény fogalmát nem határozzák meg, az Mt. 285. § (1) bekezdésének megfogalmazásából arra a következtetésre lehet jutni, hogy az főszabályként feltételez egy, a felek között fennálló vagy korábban fennállott munkaviszonyt, illetve munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyt,

hiszen egy jogviszonyból származó, egyik felet megillető jogosultság biztosítása értelemszerűen a jogviszony másik alanyát kötelezi, így nyilvánvalóan tőle követelhető. Abból a körülményből tehát, hogy a felperes a keresetét az Mt. rendelkezésére alapította még nem következik, hogy munkaügyi perben a nem munkáltató alperessel szemben bármilyen igényt érvényesíthet. Ilyen jogviszony hiányában pedig jogszabályi rendelkezés lehet az, amely feljogosíthatja a felet az igény érvényesítésére.

Ezért az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta, hogy a felek között állt-e fenn munkajogi jogviszony, illetve a van-e olyan jogszabályi rendelkezés, amely a felperest a perindításra feljogosítja.

[29] A felperes által sem vitatottan munkaviszony közte és az alperes között nem állt fenn, azt nem is az alperessel, hanem a (szakképzési centrum 1 neve) (technikum 1 neve)-vel kívánt létesíteni. Az alperes kinevezése közte és a (szakképzési centrum 1 neve) között keletkeztetett olyan jogviszonyt, amelynek a felperes nem – illetve még alkalmazása esetén sem lett volna – részese. Az Mt. 27. § (3) bekezdése ugyanakkor a semmisségre való hivatkozás lehetőségét nem kizárólag a munkajogi jogviszony alanyai számára biztosítja, hanem érdekelt személynek is. A semmis szerződésekkel kapcsolatos perindítási lehetőséghez szükséges ezért valamely jogi érdekelttség vagy a perlési jogosultságot biztosító jogszabályi felhatalmazás (hasonlóan: Kúria Mfv.I.10.140/2018/9. szám). Perlési jogosultságot biztosító más jogszabályi felhatalmazást a felperes nem jelölt meg, hanem az érdekeltségére hivatkozott.

[30] Az érdekelttségi minőséget a bíróságnak minden ügyben egyedileg, az ügy összes körülményét figyelembe véve kell vizsgálnia. A jogszabályi rendelkezésekből az következik, hogy fokozott társadalmi érdek fűződik a széles körű hivatkozási jog biztosítására, azonban ez a hivatkozási lehetőség nem jelent egyben automatikus keresetindítási jogosultságot. Az ellenkező jogértelmezés az ügyletkötő feleket zaklatásnak tenné ki és olyan perlési jogosultságot eredményezne, amely sértené az ügyleti biztonságot, a személyhez fűződő jogokat és nem szolgálná a társadalmi érdeket sem. Nem feltétel, hogy a fennálló jogi érdeket kizárólag az adott eljárásban lehessen érvényesíteni, azaz a jogsérelem elhárítására más jogi eszköz ne álljon rendelkezésre. A perbeli legitimációról való döntés valóban nem függhet attól, hogy a jogsérelem elhárítására más jogi eszköz áll-e rendelkezésre. Ugyanakkor az érdekelttség jogviszonyt feltételez, azaz közvetlen és konkrét, szoros összefüggésben kell lennie a jogi érdeknek a támadott jogviszonnyal. Érdekelttség így a felperest illetően akkor igazolható, ha joga származik vagy kötelezettsége keletkezik az alperes igazgatóvá történő megbízásából, illetve annak megszűnésére vonatkozó döntésből.

[31] Az alperes kinevezésének esetleges semmissége esetén, önmagában az erre vonatkozó döntésből azonban nem következik, hogy minden további jogcselekmény nélkül a felperesnek az alperes által vezetett szakképző intézménnyel munkavégzésre irányuló jogviszonya jönne létre akár visszamenőlegesen, akár a jövőre nézve. Az pedig bizonytalan tényező, hogy a szakképzési intézmény a felperes által korábban megpályázott álláshelyre újabb pályázatot ír ki, ugyanígy bizonytalan a későbbi esetleges pályázati kiírás tartalma, az, hogy a kiírt feltételeknek megfelelően a felperes valóban pályázna-e az álláshely betöltésére. Ezekre a távoli, bizonytalan tényezőkre a felperes nem alapozhatja érdekelttségét.

[32] Mindezek mellett hangsúlyozandó, a munkáltatói intézkedés jogszerűségét nem érinti, ha a vezetőjének kinevezése utóbb esetlegesen semmisnek bizonyul (hasonlóan: BH2019. 330). Ezért annak a körülménynek sincs jelentősége az érdekeltiség kapcsán, hogy a felperes oktatóként való alkalmazásának mellőzéséről az alperes hozott döntést. Az ebből származó igény sem az alperessel szemben érvényesíthető, hanem azzal a szakképző intézménnyel szemben, amelynek igazgatója az alperes. A szakképző intézménnyel szembeni perindítás ténye sem alapozza meg így az igazgató kinevezésének semmisségére való hivatkozáshoz a jogi érdekeltiséget.

[33] Helyesen jutott ezáltal az elsőfokú bíróság arra következtetésre, hogy nincs a felperesnek olyan jog által védett érdeke, amely a keresetösségi jogát az alperes igazgatói kinevezése semmisségének megállapítása iránt megalapozná. A keresetösségi jog hiányában ezért az alperes igazgatói kinevezésének semmissége nem volt vizsgálható, az erre irányuló kereset el kellett utasítani.

[34] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[35] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a munkavállalói költségkedvezménye folytán előzetesen meg nem fizetett fellebbezési eljárási illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében az állam terhén marad.

[36] Az alperes másodfokú perköltsége felszámítását elmulasztotta, így arról az ítéltábla nem rendelkezhetett [Pp. 81. § (1) bekezdés és 82. § (3) bekezdés].

Szeged, 2023. április 25.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.

Dr. Tolna András s.k.

Dr. Bálint Attila s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró